

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/146/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120011238
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2120011238.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Andrey Kondllovej, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D., E. XXX/X, pre prečin zanedbanie povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 06.06.2023, č. k. 9T/44/2020-932, na verejnom zasadnutí konanom dňa 23.04.2024 v Trnave takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. zamietá.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 06.06.2023, č. k. 9T/44/2020-932 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného z prečinu zanedbanie povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že v období od mesiaca október 2017 až do 06.06.2023, s výnimkou obdobia od 04.04.2022 do 28.11.2022, kedy bol vo výkone väzby v ÚVV Leopoldov v inej trestnej veci, v D. ani inde na území Slovenskej republiky, úmyselne riadne a včas neplatil výživné na svoju maloletú dcéru E. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky F. G. v H., časť G., G. XXX/XX, i keď mu vyživovacia povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrované nepľnoleté dieťa vyplývala priamo zo zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a výška výživného mu bola určená aj rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 24.07.2018, sp. zn. 14P/5/2018-51, právoplatným dňa 13.08.2018, a to tak, že je povinný s účinnosťou od 18.01.2018 platiť výživné na maloletú dcéru E. v sume 300,- Eur mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky F. G., a hoci si bol obžalovaný vedomý tejto vyživovacej povinnosti voči maloletej dcére E. B., neprejavil dostatočné úsilie nájsť si stále zamestnanie a zabezpečiť si pravidelný zdroj príjmov, z ktorého by mohol výživné uhrádzať, pričom na výživu dcéry E. prispel len v mesiaci november 2017 sumou 420,- €, v mesiaci január 2018 sumou 80,- €, v mesiaci október 2018 sumou 300,- €, v mesiaci december 2018 sumou 300,- €, v mesiaci september 2019 sumou 300,- €, v mesiaci február 2020 sumou 150,- €, v mesiaci apríl 2020 sumou 2.700,- €, v mesiaci máj 2020 sumou 1.032,- €, v mesiaci september 2020 sumou 300,- €, a v mesiaci december 2020 sumou 300,- €, čím mu od mesiaca október 2017 do 06.06.2023 vznikol dlh na výživnom vo výške 11.027,28 €.

Okresný súd za to obžalovanému uložil podľa § 207 ods. 3, § 36 písm. l), § 37 písm. m) a § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 1 rok. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona ho na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní a poučení o opravnom prostriedku sa prokurátor vzdal práva podať odvolanie. Obžalovaný podal odvolanie, čo do výroku o vine, o treste ako aj voči konaniu, ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo, v zákonnej lehote a odôvodnil ho prostredníctvom svojho obhajcu.

Obžalovaný namietal právnu kvalifikáciu skutku v časti spáchania skutku závažnejším spôsobom konania, keď okresný súd vychádzal len z ohraničenia rokov, počas ktorých malo prísť k páchaniu trestnej činnosti až do uznania obžalovaného za vinného. Vyslovil názor, že ak by aj osoba povinná na platenie výživného neplatila počas dvoch rokov výživné každý mesiac, t. j. za dva roky by bola v omeškaní s platením výživného v rozsahu 24 mesiacov, nemohla by byť stíhaná za skutok páchaný po dlhší čas, ale len v základnej skutkovej podstate. A tak potom dospel k záveru, že v tomto prípade by sme došli k výsledku 13 mesiacov (37 – 24) a vzhľadom na nepravidelnosť úhrad výživného a jednorazové úhrady vyšších súm, než bolo stanovené výživné, nemožno konštatovať v tomto prípade, že obžalovaný páchal trestnú činnosť po dlhší čas. A teda skutok, ktorý je obžalovanému kladený za vinu, mal byť kvalifikovaný ako prečin zanedbanie povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona. Obžalovaný rovnako namietal porušenie práva na obhajobu s tým, že okresný súd odmietol vykonať dôkazy, keď k osobám I. B. a J. H. mal súd urobiť lustráciu v registri obyvateľov a aj vo vzťahu k svedkom I. B. a A. B. okresný súd nevyužil všetky dostupné prostriedky na zabezpečenie ich účasti na pojednávaní (uložil im pokutu, ale ďalej nevyužil možnosť predvedenia). Nestotožnil sa s odôvodnením súdu, keď K. B. žiadne z tvrdení nepotvrdil a súd automaticky vztiahol záver o účelovej obrane aj na zvyšných dvoch svedkov. Tiež namietal, že súd vykonal dve hlavné pojednávania bez účasti obžalovaného a to bez jeho súhlasu, pričom odôvodnenie rozsudku nespĺňa ani základné kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia. Pokiaľ ide o výrok o treste, obžalovaný uviedol, že v tomto prípade sa javí ako vhodné zváženie uloženia alternatívnych trestov, nakoľko trest odňatia slobody nenúti obžalovaného k úhrade zameškaného výživného a znemožňuje mu dosahovanie príjmu, z ktorého by výživné mohol plniť. V tomto smere okresný súd, podľa názoru obžalovaného, nedostatočne hodnotil možnosť uloženia alternatívneho trestu, ktorý by viedol jednak k naplneniu účelu trestu, ale na druhú stranu by viedol k vyvodeniu tlaku na obžalovaného, aby vyživovaciu povinnosť splnil a plnil aj do budúca. Navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku zrušil a vec vrátil podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie, na ktoré sa dostavil prokurátor, obhajca obžalovaného, poškodená a jej splnomocnený zástupca. Verejné zasadnutie sa konalo v neprítomnosti obžalovaného v zmysle § 293 ods. 5 Trestného poriadku, nakoľko bol o termíne riadne upovedomený, bol poučený o možnosti vykonať verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného, pričom obžalovaný svoju neúčast riadne neospravedlnil, keď predložené potvrdenie o práceneschopnosti neobsahuje vyhlásenie lekára v zmysle § 120 ods. 2 Trestného poriadku, t. j., že mu jeho zdravotný stav neumožňuje účasť na úkone, na ktorý bol predvolaný, bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby.

Na verejnom zasadnutí bolo doplnené dokazovanie podľa § 326 ods. 5 Trestného poriadku, keď odvolací súd oboznámil trestný rozkaz Okresného súdu Prievidza zo dňa 18.01.2024, sp. zn. BN-3T/60/2022, aktualizovaný odpis registra trestov a zároveň vypočul svedkyňu F. G., ktorá po zákonom poučení uviedla, že od rozhodnutia okresného súdu jej obžalovaný nezaplatil nič a o dcéru javí záujem približne asi rok.

Obhajca obžalovaného vzhľadom k tomu, že obžalovaný poslal poškodenej sms správu v znení „F., zaplatil som toľko, koľko som mohol“ navrhol doplniť dokazovanie vyžiadaním správy o stave exekúcie, čím sa získa aj čas na overenie, či nejakú sumu poškodená neobdrží poštovou poukázkou. Tento návrh na doplnenie dokazovania bol odmietnutý, nakoľko obžalovaný nepredložil žiadny relevantný dôkaz, ktorým by bola výpoveď poškodenej spochybnená a ktorý by preukázal, že súd nedostatočne zistil skutkový stav.

Prokurátor na verejnom zasadnutí v konečnom návrhu žiadal odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť. Obhajca obžalovaného zotrval na dôvodoch odvolania a navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu I. stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, proti výroku, proti ktorým odvolanie podať mohol a urobil tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by krajský súd prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania. Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Ku konaniu a k výroku o vine

Pokiaľ ide o konanie, ktoré rozhodnutiu predchádzalo, obžalovaný mu v odvolaní vytýkal konkrétne pochybenie, a to, že mu bolo porušené právo na obhajobu, keď okresný súd konal v jeho neprítomnosti. Okresný súd správne vykonal hlavné pojednávanie v dňoch 23.03.2023 a 06.06.2023 v neprítomnosti obžalovaného, nakoľko na to boli splnené podmienky podľa § 252 ods. 2 Trestného poriadku. Obžalovaný síce ospravedlnil svoju neúčast', avšak iný prejav vôle v uvedených podaniach neurobil, a jeho ospravedlnenie nespĺňalo náležitosti podľa § 120 ods. 2 Trestného poriadku. Navyše dňa 25.08.2022 bol obžalovaný na hlavnom pojednávaní vypočutý, dňa 13.10.2022 bol prítomný na hlavnom pojednávaní, keď poškodenej kládol otázky a tak nemožno v tomto smere hovoriť o porušení práva na obhajobu.

Rovnako tak okresný súd nezdieľa názor obhajoby, že okresný súd tým, že nevypočul svedkov, ktorých navrhovala vypočuť, porušil právo na obhajobu obžalovanému, keď navyše nelustroval osoby, ktoré sám obžalovaný označil len menom a priezviskom. K uvedenému treba uviesť, že platí, že ak sa navrhuje výsluch svedka alebo znalca a navrhovateľ oznámi, že nemôže zabezpečiť jeho prítomnosť na hlavnom pojednávaní a žiada preto súd o jeho predvolanie, treba uviesť údaje o jeho totožnosti a bydlisku, inak súd vykonanie tohto dôkazu spravidla odmietne. Zároveň v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia.

Krajský súd tiež opakovane vo svojich rozhodnutiach prízvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných

dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Okresný súd správne postupoval, keď odmietol vykonať výsluch svedkov I. B. a A. B., vzhľadom k tomu, že poškodená skutočnosť, ktorú mali potvrdiť títo svedkovia, jednoznačne poprela a krajský súd považoval poškodenú za svedkyňu dôveryhodnú (obžalovaný žiadnym spôsobom ani nebrol, žeby táto svedkyňa dôveryhodná nebola).

Odvolačný súd konštatuje, že okresný súd pri dodržaní procesného postupu správne zistil skutkový stav veci, vykonal úplné dokazovanie a dôsledne prebral všetky vykonané dôkazy, takže z hľadiska dodržania zásad obsiahnutých v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku treba konštatovať, že neexistuje žiaden relevantný dôkaz, ktorý by nebol v napadnutom konaní vykonaný. Následne súd prvého stupňa všetky zákonne vykonané dôkazy v intenciách § 2 ods. 12 Trestného poriadku správne vyhodnotil jednotlivo i v celom ich súhrne a tak dospel k úplným a správnym skutkovým záverom.

Okresný súd pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s požiadavkami obsiahnutými v ustanovení § 168 ods. 1 Trestného poriadku podrobne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčené alebo pochybné, akými úvahami sa správal pri hodnotení dôkazov, a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

A tak ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný spáchal skutok v rozsahu skutkových zistení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa (keďže po doplnení dokazovania na odvolacom súde sa skutkový stav nezmenil). Z tohto dôvodu si skutkové závery súdu prvého stupňa osvojuje, a keďže sa s nimi stotožňuje, v celom rozsahu na ne ako na správne aj odkazuje.

V posudzovanom prípade podľa názoru krajského súdu vykonané dokazovanie vytvára ucelenú, ničím nenarušenú, logickú štruktúru o tom, že skutok sa stal a spáchal ho obžalovaný.

Pokiaľ ďalej obžalovaný namietal, že v danom prípade nebola správne ustálená právna kvalifikácia, krajský súd uvádza, že o trestný čin podľa § 207 Trestného zákona môže ísť pri zavinenom neplnení zákonnej vyživovacej povinnosti alebo pri vyhýbaní sa takej povinnosti, ak trvá najmenej dva mesiace v období dvoch rokov. Pokiaľ ide o páchanie trestného činu po dlhší čas, časovým obdobím je úsek od začatia páchania trestného činu do okamihu jeho dokončenia a teda ak páchatel udržiava protiprávny stav po dobu podstatne dlhšiu, než stačí k dokonaniu tohto trestného činu, pričom v tomto prípade doba páchania už 12 mesiacov je podstatne dlhšia ako doba dvoch mesiacov, treba určenie tejto doby na účely naplnenia osobitného kvalifikačného pojmu páchania trestného činu závažnejším spôsobom (po dlhší čas) považovať za adekvátne.

K výroku o treste

Pokiaľ ide o výrok o treste k samotnému trestu je potrebné uviesť, že je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva

ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu.

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatela a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických východísk krajský súd konštatuje, že okresný súd správne u obžalovaného preskúmal pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a správne u neho zistil jednu poľahčujúcu okolnosť a jednu priťažujúcu okolnosť.

Majúc na zreteli vyššie uvedený účel trestu a jednotlivé hľadiská pre jeho ukladanie, dospel krajský súd k záveru, že okresným súdom uložený nepodmienečný trest odňatia slobody na dolnej hranici je trestom zákonným, primeraným a spravodlivým, keď správne zohľadnil dobu neplnenia vyživovacej povinnosti, plynutie skúšobnej doby podmieneného odsúdenia Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 2T/64/2022 a osobu obžalovaného (poukazujúc na odpis registra trestov a centrálnu evidenciu správnych deliktov a priestupkov). Keďže obžalovaný nebol v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý by mu bol uložený za úmyselný trestný čin, správne okresný súd podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil obžalovaného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že v predmetnej trestnej veci krajský súd nezistil žiadny zákonný dôvod na zrušenie či prípadnú zmenu napadnutého rozsudku, preto odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.